

Українська мова

Чумарна М.І.

«ЛІТЕРАТУРНЕ ЧИТАННЯ. УКРАЇНСЬКА МОВА»

ПІДРУЧНИК ДЛЯ 4 КЛАСУ

загальноосвітніх навчальних закладів

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН
2015

УДК 821.161.2(075.2)
ББК 81.2Укр я71
Ч-90

Рецензенти:

Ткачук М.П., професор, завідувач кафедри української літератури Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка, доктор філологічних наук
Онишків О.П., вчитель початкових класів вищої категорії ЗОШ I-III ст. №24 м. Тернополя, вчитель-методист

Чумарна М.І.

Ч-90 Літературне читання : Українська мова : підручник для 4 кл. загальноосвіт. навч. закл. / М.І. Чумарна. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан. — 2015. — 208 с. : іл. + 1 електрон. опт. диск (CD). — Електрон. версія. — Режим доступу: <http://www.bohdan-digital.com/edu>.

ISBN 978-966-10-4116-4

УДК 821.161.2(075.2)
ББК 81.2Укр я71

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-4116-4

© Чумарна М.І., 2015

© Навчальна книга — Богдан, оригінал-макет, 2015

УМОВНІ ПОЗНАЧЕННЯ:

Прочитай виразно

Робота в парях
(або групах)

Запитання та завдання

Прислів'я та приказки,
скоромовки, загадки

Словникова робота

Робота
з малюнками

Увага!

Завдання творчого
характеру

Чарівний ключик

Піктограмою у підручнику позначено ті його складові, які можна відкрити у pdf-файлі або скориставшись CD, що входить у комплект.

У зв'язку з великим обсягом електронної складової підручника, у pdf-файлі активною є тільки її частина. Для завантаження всіх матеріалів треба перейти за посиланням: <http://www.bohdan-digital.com/edu>.

ДО МОГО ЧИТАЧА

Дорогий друже! Я — твоя нова Читанка. У четвертому класі ти відкриєш для себе таємниці творення світу і людини, перегорнеш сторінки історії рідної України, ознайомишся з народними звичаями, здійсниш фантастичні мандрівки разом із персонажами оповідань і повістей. Ми з тобою ще раз увійдемо в коло мудрих і прекрасних думок у творах видатних письменників, глибше відчуємо красу рідного слова, навчимося розрізняти літературні жанри та види усної народної творчості. Нашими друзями стануть герої відомих книг.

Але найголовніше — ти, мій друже, зможеш творити разом зі мною і поповнювати мою Скарбницю смішинками, віршами, загадками, оповіданнями, казками, малюнками.

Крім того, я — незвичайна Читанка: в мене є електронна версія. Варто тобі натиснути в ній на виділене у тексті слово, і ти прочитаєш його тлумачення. А позначка «Чарівний ключик» відкриє тобі віконце в мою Скарбницю. Тут ти зможеш прослухати деякі твори, озвучені професійними акторами. І ще в мене є для тебе подарунок — компакт-диск із художніми та мультиплікаційними фільмами, створеними за сюжетами народних і літературних творів, записами пісень та картинною галереєю.

Радості тобі від мандрівки у світ чудес!

Твоя Читанка

РІДНА МОВА

Спитай себе, дитино, хто ти є, —
і в серці обізветься рідна мова;
і в голосі ясним ім'я твоє
просяє, наче зірка світанкова.

З родинного гнізда, немов пташа,
ти полетиш, де світу далечизна,
та в рідній мові буде вся душа
і вся твоя дорога, вся Вітчизна.

У просторах, яким немає меж,
не згубишся, як на вітрах полова,
моря перелетиш і не впадеш,
допоки буде в серці рідна мова.

Дмитро Павличко

Прислів'я

- ◆ Світ — велика родина.
- ◆ Світ співучий, як соловейкове серце.

СВІТ НАРОДИВСЯ ДЛЯ МЕНЕ

Сонце — золоте яєчко в небі —
Всім довкола радість засіває,
І в його промінні все зростає.
Так сотворений цей світ для тебе!

ОСІННЄ ЛИСТЯ ОБЛІТАЄ

Осінь ліста облітає,
бо відлетіли вже пташки.
Трава у лузі догоряє,
чорніють верби край ріки.

Скінчилось літо! Що весною
колись завітло — відцвіло.
І ми дивуємось з тобою:
весни неначе й не було!

Минають дні, минають квіти, —
бо є початок і кінець.
Поглянь у небо: зорі світять,
із місяцем ведуть танець.

Чи є у зір весни початок
і день народження зірок?
Чи можуть ці зірки згасати,
як пелюстки земних квіток?

Дивлюся в небо фіалкове
і зрозуміти хочу світ.
Вже моє серденько готове
в космічний рушити політ!

Я хочу все на світі знати!
Коли з'явилася Земля?
Як виникли стрімкі Карпати?
Як світить сонечко здаля?

Як народились в світі люди,
рослини, звірі і пташки?
І доки нам світити будуть
у небі синьому зірки?

Марія Чумарна

А тебе цікавлять подібні запитання?

Придумай казку «День народження зірок». Намалюй малюнки до неї.

Зверни увагу на вірш, яким починається розділ. Чому перші літери у рядках виділені? Як називається вірш, назву якого можна прочитати за першими літерами в рядках?

Загадка

◆ На синьому полі золота пшениченька сходитьь.

Подивись неймовірно цікавий відеоролик про створення Всесвіту.

КАЗКИ, МІФИ І ЛЕГЕНДИ ПРО ТВОРЕННЯ СВІТУ

З давніх-давен люди, сидючи вечорами біля вогнища чи на порозі своєї хатини, задивлялися на зорі та уявляли собі, що десь там, у небі, небесна родина теж зараз вечеряє і поглядає у бік нашої Землі.

Ще до того, як з'явилися перші книги, бабусі та дідусі, мами і батьки розповідали дітям на ніч таємничі історії. Це були розповіді про те, як творився світ, як у ньому народилися рослини і тварини, а згодом — люди. Найдавніші перекази про створення світу, виникнення життя на Землі називають **міфами**.

Історії про героїчні подвиги богатирів та мандрі в різних світах, які любляють діти, іменують **казками**. Казка (як розповідали древні міфи) була матір'ю нашої мови. А з мови, з кожного промовленого Казкою слова народилося все живе: гори, моря і ріки, рослини, тварини та навіть люди, бо їхнє життя не могло існувати без мови.

Давні усні оповіді про важливі події звать **переказами**: від слова «переказувати» чи «переповідати». Згодом люди почали придумувати невеликі оповідки про походження назв річок та озер, гір і долин, селищ і містечок, навіть дерев і рослин! Їх в народі назвали **легендами**.

Короткі повчальні життєві історії називають **оповідками**, **притчами** чи **байками**, а зовсім коротенькі — **анекдотами**, **жартами**, **загадками**, **скоромовками** та **прислів'ями**.

Отож, я — твоя Читаночка — запрошую в мандрівку світом міфів, казок, переказів, легенд, притч і байок!

Які цікаві історії, казки та оповідки ти знаєш? Чи відомо тобі щось про назву твого міста, села?

Чи подобається тобі читати казки, оповідання про чарівні пригоди?

Розкажи про незвичайну пригоду, яка трапилася з тобою. Спробуй розповісти чи записати історію про своє село чи місто, вулицю, річку, ставок, дерево біля дому.

КОЛИ НЕ БУЛО З НАЩАДА СВІТУ

Українська стародавня колядка

Коли не було з **нащад**а світу,
тоді не було ні неба, ні землі,
а тільки було синєє море,
а серед моря — зелений явір.
На явороньку — три голубоньки,
три голубоньки радоньку радять,
радоньку радять, як світ **СНОВАТИ**:
— Та спустімося на дно до моря,
та дістанемо дрібного піску.
Дрібний пісочок посіємо ми,
та нам станеться чорна землиця.
Та дістанемо золотий камінь,
золотий камінь посіємо ми, —
та нам станеться ясне небонько.
Ясне небонько, світле соненько,
світле соненько, ясен місячик,
ясен місячик, ясна зірниця,
ясна зірниця, дрібні зірнички.

*Нащад*о — велика темрява, з якої народився світ.

Про що радилися три голубоньки?

Послухай колядку у виконанні Ніни Матвієнко.

РОД-ВСЕДЕРЖИТЕЛЬ, БІЛОБОГ І ЧОРНОБОГ

Давньоукраїнський міф

Коли ще не було землі, а тільки великий Океан розливався довкола, летіли по небу три соколи: Род-Вседержитель, що все народжує і утримує в космосі, та його сини Білобог і Чорнобог. Перший дорогу вибирав, а два другі несли у клювах сніп колосся та жменьку землі. Колосся ніс Сокіл-Білобог, землю — Сокіл-Чорнобог.

І впустив землю Чорнобог, і впала вона на дно моря. І з волі Сокола-Рода перекинувся Чорнобог у сизого селезня та пірнув на морське дно. Вініс Чорнобог землю з морського дна, і піднявся посеред Моря-Окіяну острів Буян. А на тому острові з волі Вседержителя утворилася біла Гора, а на вершині гори виріс Прадуб. Так було створено землю посеред безмежного Океану і розділено час на день і ніч.

Тоді Білобог, перекинувшись сизим селезнем, піднявся до Небес, кинув зерно — і впало воно в чорнозем, сповнене ярої сили. А Сокіл-Род сів на вершині Прадуба і став правити створеним світом.

Коли земля заселилася різними створіннями і людьми, наказав Сокіл-Род своїм синам наділити все створене душами, які є частками самого Рода, — як він, безсмертними. Дав їм золотого молота і велів бити по каменю, що лежав біля підніжжя Прадуба. Вдарив Білобог — і золоті іскри в небо злетіли. Вдарив Чорнобог — злетіли чорні ворони та розповзлися змії.

З того часу душі людей, що живуть у світлі Правди, схожі на золоті іскри, а душі тих, хто живе у Кривді, — на чорних воронів.

Чи справді душі людські обирають, якою дорогою їм ходити, — дорогою Правди чи дорогою Кривди? Як, на твою думку, живе людина по правді?

Чи є в тексті незрозумілі слова? Дізнайся про це у «Тлумачному словнику».

❁ ЯК ВИНИКЛО ЖИТТЯ НА ЗЕМЛІ ❁

Багато міфів і казок стверджують, що світ народився з велетенського золотого яйця. Може, спершу це було наше Сонце чи Галактика? Підказку шукай у казці «Яйце-райце».

А зараз спробуй уявити собі, як виглядала Земля на початку. Спершу вона вкрилася травою і квітами, потім на ній вирости дерева, з'явилися тварини, а найпізніше у світ прийшла людина.

Міфи різних народів, як і український міф про Білобога та Чорнобога, розповідають про наш земний світ як про чарівне велетенське дерево, у верховітті якого живуть небесні птиці. Нагорі — небесний світ. Земний міститься у стовбурі світового дерева, а в його корінні — підземний світ. У наших з тобою предків дерево світу називалося Прадубом або Ясенем. Тому і нашу Землю ми часто називаємо Ясен Світ.

Хто ж засіяв ті перші дерева, з яких почалося життя рослин, звірів і людей? Звичайно, це були володарі неба. А «дерево світу» наші матусі і бабусі вишивають на рушниках та сорочках, малюють на писанках.

СОТВОРЕННЯ СВІТУ

З «Книги Буття» Старого Завіту

На початку сотворив Бог небо і землю. Земля ж була пуста і порожня, та й темрява була над безоднею, а дух Божий ширяв над водами.

І сказав Бог: «Нехай буде світло!» І настало світло. І побачив Бог світло, що воно добре, та й відділив Бог світло від темряви. Назвав же Бог світло — день, а темряву назвав ніч. І був вечір, і був ранок — день перший.

Тоді сказав Бог: «Нехай посеред вод буде твердь, і нехай вона відділяє води від вод!» І зробив Бог твердь, і відділив води, що під твердю. Тож сталося так. І назвав Бог твердь — небом. І був вечір, і був ранок — день другий.

Тоді сказав Бог: «Нехай зберуться води, що під небом, в одне місце, і нехай з'явиться суша». І так сталося. І назвав Бог сушу — земля, а збір вод назвав морями. І побачив Бог, що воно добре. І сказав Бог: «Нехай земля зростить рослини: траву, що розсіває насіння, і плодові дерева, що родять плоди з насінням за їхнім родом на землі». І так сталося. І вивела земля з себе рослини: траву, що розсіває насіння за своїм родом, і дерева, що родять плоди з насінням у них за їхнім родом. І побачив Бог, що воно добре. І був вечір, і був ранок — день третій.

Тоді сказав Бог: «Нехай будуть світила на тверді небесній, щоб відділяти день від ночі, й нехай вони будуть знаками для пір (року), для днів і років; нехай будуть світила на тверді небесній, щоб освітлювати землю». І так сталося. І зробив Бог два великі світила: світило більше — щоб правити днем, а світило менше — щоб правити ніччю, і також зорі. І примістив їх на тверді небесній, щоб освітлювати землю, та правити днем і ніччю і відділяти світло від темряви. І побачив Бог, що воно добре. І був вечір, і був ранок — день четвертий.

Тоді сказав Бог: «Нехай закишать води живими створіннями й нехай птаство літає над землею попід твердю небесною». І сотворив Бог великих морських потвор і всілякі живі створіння, що повзають та кишать у воді, за їхнім родом, і всіляке птаство крилате за його родом. І побачив Бог, що воно добре; і благословив їх Бог, кажучи: «Будьте плідні і множьтея та наповняйте воду в морях, і птаство нехай множитья на землі». І був вечір, і був ранок — день п'ятий.

Тоді сказав Бог: «Нехай земля виведе з себе живі створіння за їхнім родом: скотину, плазунів і диких звірів за їхнім родом». І сталося так. І сотворив Бог диких звірів за їхнім родом, скотину за родом її, і всіх земних плазунів за їхнім родом. І побачив Бог, що воно добре. Тож сказав Бог: «Сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона панує над рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над усіма дикими звірами й над усіма плазунами, що повзають на землі».

І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: «Будьте плідні й множьтея, і наповняйте землю та підпорядкууйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звіром, що рухається по землі».

Потому сказав Бог: «Ось я даю вам усяку траву, що розсіває насіння по всій землі, та всяке дерево, що приносить плоди з насінням: вони будуть вам на поживу. Всякому дикому звірові, всякому небесному птаству, всьому, що повзає по землі й має в собі живу душу, я даю на поживу всяку зелень трав». І так сталося. І побачив Бог усе, що сотворив: і воно було дуже добре. І був вечір, і був ранок — день шостий.

Так закінчено небо і землю з усіма її оздобами. Бог закінчив сьомого дня своє діло, що його творив, і спочив сьомого дня від усього свого діла. І благословив Бог сьомий день, і освятив його; того дня спочив Бог від усього свого діла.

Таке було походження неба і землі, коли сотворено їх.

Коли Господь Бог творив небо і землю, не було ще на землі ніякої польової рослини, бо Господь Бог не посилав дощу на землю, і не було людини, щоб порати землю. Але виходила волога з землі й напувала всю поверхню землі.

Тоді Господь Бог утворив чоловіка з земного порошу та вдихнув йому в ніздрі віддих життя, і чоловік став живою істотою. Господь Бог насадив сад у Едемі, на сході, й оселив там чоловіка, що його утворив.

І виростив Господь Бог із землі всяке дерево, принадне на погляд і добре для поживи, і дерево життя посеред саду та й дерево пізнання добра і зла.

Панувати — тут: господарювати, порядкувати, творити.

Перекажи прочитану біблійну розповідь за планом: 1) Скільки днів Бог творив світ? 2) Які створіння з'явилися першими, які — останніми?

Зверни увагу на різницю у створенні рослин, тварин і людей. Чи брала земля участь у творенні? А вода?

Чим відрізняється людина від усіх інших створінь? Чи дозволено їй вбивати інших живих істот? Що даровано Богом людині як їжа? Як ми ще називаємо Едемський сад?

Поміркуй, для чого у своєму саду Бог посадив поряд з деревом життя дерево пізнання добра і зла. Як ти намалюєш ці дерева?

Спробуй переказати біблійний міф як казкову історію. Можеш розпочати її приблизно так: «Колись давно задумав Бог створити світ, у якому ми сьогодні живемо...».

Прислів'я

- ◆ Дай землі, то і вона тобі дасть.
- ◆ Земля дає все і забирає все.
- ◆ Земля багата — народ багатий.
- ◆ Земля — наша мати, всіх годує.
- ◆ Земля найбагатша, вода найсильніша.
- ◆ Добро не пропадає, а зло умирає.

Спробуй пояснити дані прислів'я. Вибери один мудрий вислів як тему і напиши невеличку казку чи оповідання. Намалюй до свого твору малюнок.

Загадка

- Хто земні тіла будує?
Хто усіх-усіх годує?
В кому — ласка, в кому — сила,
що саме життя зростила?

Розглянь твори живопису на тему творення світу.

ДУМАЄ СОНЦЕ ЖИТОМ-ПШЕНИЦЕЮ

Думає сонце житом-пшеницею,
думає туча рясними дощами,
думає скеля живою криницею,
що **жебонить** ручаєм між кущами.

Думає осінь кленовим золотом,
думають весни вербовим пухом,
думає кузня **ковадлом** і молотом,
думає колесо вічним рухом...

Микола Руденко

А про що думає твій маленький Всесвіт? Спробуй продовжити вірш своїми міркуваннями.

Що відчувають квіти на твоєму вікні? Як озивається до тебе рибка в акваріумі? Що «кажуть» твої домашні друзі — пєсики і котики?

Чи відчувають тварини любов і дружбу? Чи можуть вони відгукуватися на щирий поклик людини? Чи є почуття в рослин? Чи відчувають вони тривогу і острах, коли ми наближаємося до них?

Живучи серед природи, люди уважно приглядалися до кожної рослинки, пташини, а особливо — до тварин. Вони помічали, що кожне живе створіння чимось схоже на людину і може її багато чого навчити.

А ти задумуєшся над тим, чого тебе може навчити квітка, яка своїм ніжним ароматом заповнює сад на світанку? Чи пташка, яка щасливо щебече під твоїм вікном? Прочитай деякі перекази й легенди про близьких нам істот. Можливо, в них ти знайдеш відповіді на всі питання, які у тебе виникнуть.

ПРО ВЕЛЕТІВ І МАЙБУТНІХ ЛЮДЕЙ

Переказ

Колись жили такі великі люди, що, бувало, по лісі ходили, як по траві. А то вже як наші часи наставали, один велетень десь і надибав плугатаря з волами, плугом і погоничем. Забрав усіх на долоню й приносить їх до тата.

— Подивись, — каже, — тату, яких я надибав мишенят!

А тато глянув:

— Не мишенята то, сину, а такі люди, що після нас будуть!

Отак не стало в світі велетів...

А ще кажуть, що після нас будуть такі люди, що в одній печі їх дванадцять поміститься.

ЛЕЛЕКИ

Легенда

Лелека, бузьок чи черногуз в українців вважається найближчим до людських жител і до людської долі. Колись чужинці називали українців лелеками або лелегами

(можливо, за цю шанобливу любов до бузків). Наші давні родичі вважали, що бузько приносить в сім'ю дітей. Коли сім'я чорногузів селилася на хаті чи на зрубі старого дерева поблизу двору, це вважалось добрим знаком. Лелеки оберігали людський двір своєю мудрою любов'ю. Люди спостерегли, що вони попереджають про наближення біди.

СОЛОВЕЙКО

Легенда

Соловей не завжди був мешканцем нашої української землі. Кажуть, що колись солов'ї жили у прекрасному саду одного індійського царя і приносили йому пісні з усього світу. Якось одна пташина прилетіла в Україну. Весь день пронудьгувала вона в саду, бо люди трудилися в полі. Але коли увечері вони повернулися до своїх домівок, то так заспівали, що серце соловейкове затьохкало від щастя! Таких красивих пісень він не чув ніде у світі. Тому наступної весни ціла зграя солов'їв прилетіла в Україну, аби винести з неї море прекрасних мелодій, від яких розцвів сад заморського царя.

І з того часу солов'ї щороку прилітають на нашу землю, аби наслухатися пісень і самим посіяти радість в серцях людей, які, на жаль, все менше співають, хоча земля у них — найкраща, а серця — найдобріші.

Придумай свою легенду про ластівку, соловейка чи бузька. Може, тобі сподобалася легенда про велета, і ти захочеш пофантазувати про те, якими були і колись будуть люди?

Легка, немов пір'їнка, ця історія:
Елегію в словах вона снує,
Геройський дух землі передає,
Едемський сад словами нам відтворює.
Ніхто не знає, як творились квіти,
Дерева, ріки і високі гори, —
Але вона казкове диво творить!

Чи прочитав ти назву даного вірша?
Перекажи своїми словами, що таке легенда.

ЗВЕРНЕННЯ

До вас, мої рідні, звертаюся я —
найменший у нашій сім'ї.
Стоїть на узліссі ялина моя — не зрубайте її!
На озері плаває пташка моя — не убийте її!
Яскріє на небі зірка моя — не згасіте її!
Світ-казку будеє мрія моя — не спиняйте її!

Дмитро Павличко

Як би ти звернувся до людей з проханням зберегти цей прекрасний світ? Що, на твою думку, його руйнує?

Напиши своє звернення у формі вірша чи листа.

НУ Й ГАРНО ВСЕ ПРИДУМАВ БОГ!

Ну й гарно все придумав Бог!
Як тато й мама — то удвох.

А як бджола — то у гурті,
сова — в дуплі й у самоті.

Придумав рибок ціле море,
Карпати-гори й хмари-гори.

Придумав сонце — соняха вгорі,
а зорі засвітив, як ліхтарі.

І місяця поставив на сторожі
лілеї, чорнобривчика і рожі.

А щоб забути геть про все сумне,
придумав Бог тебе й мене!

Галина Кирпа

Спробуй доповнити вірш своїми роздумами. Кого ще, окрім бджоли, придумав Бог у гурті? Які ще птахи чи звірі живуть самотниками, як сова?

Чим, на твою думку, людина звеселяє Бога? Чи всі людські вчинки приносять світові лише радість?

Вивчи вірш напам'ять.

Підсумовуємо прочитане

1. У яких міфах розповідається про створення світу?
2. Чим відрізняється легенда від міфу?
3. Який птах в Україні вважається охоронцем людських жител?
4. Хто написав вірш «Звернення»?

Я НАРОДИВСЯ ДЛЯ СВІТУ

Любов спочатку в світі проявилась:
Юначим тілом радісно сповилась,
Дівочою красою засвітилась —
Ич, як вона на себе задивилась!
Небесна мудрість увійшла в людину,
А Бог своє дитятко не покинув.

ПЕРШІ ЛЮДИ НА ЗЕМЛІ

Якщо ти захочеш почитати міфи різних народів, то знайдеш у них дуже багато цікавого про те, якими були перші люди. Одних було створено з глини, інші (як розповідають американські міфи) були дерев'яними.

Пригадай українську казочку про Івасика-Телесика. Дід теж витесав Івасика з деревинки. А баба своїми піснями, колисанням, любов'ю вдихнула у дерев'яне тільце живу душу. Мабуть, так робили всі творці, про яких розповідають міфи різних народів.

Найважливішими у народженні людини були світлі думки богів, які вони вкладали у своїх дітей, їхня любов, бажання краси і мудрості. У розумі людини думки перетворюються у слова, а слова, промовлені з любов'ю, сіють довкола радість, творять гарний настрій.

Як би не народжувалася у світі перша людина, та вона нарешті з'явилася. І люди стали володарями усіх царств природи на Землі. А думки повелителів неба засіялися не лише в людях — вони живуть у всіх земних створіннях: у тваринах, які розуміють нас без слів, у рослинах, які відчують настрій наших думок, у воді та вітрі, які все запам'ятовують і переносять по світу.

А як ти уявляєш собі перших людей?

Намалюй їхні «портрети» за своєю уявою, а також склади словесний образ перших людей. Постарайся вкласти в ці «портрети» любов, добрі думки та побажання, як це робив Творець.

Які думки і побажання ти вкладеш у свої творіння?

ПРО ПЕРШИХ ЛЮДЕЙ

Із книги індіанців кіче «Пополь-Вух»

Це було після того, як земля уже була створена.

І запитали Велика Мати та Великий Батько: «Невже тільки мовчання і тільки тиша будуть під деревами, під ліанами? Добре, аби в майбутньому там був хтось, хто буде їх охороняти».

Так говорили вони, коли розмірковували і розмовляли одне з одним. І швидко були створені олені та птахи. Негайно вказали їм на житла...

І коли це було завершено, Велика Мати і Великий Батько сказали створеним звірам та птахам: «Говоріть, кричіть, щебечіть, кличте, розмовляйте одне з одним, кожен відповідно до роду свого, своїм способом! Називайте наші імена, оспівуйте нас, ваших Батька і Матір, говоріть голосно, хваліть нас!»

Але вони не могли змусити їх говорити так, як тепер говорять люди; птахи лише свистіли, пищали, кудахкали, — вони не могли вимовляти слів, і кожне свистіло на свій лад. Тоді задумали Великий Батько і Велика Мати, що треба створити істот, які здатні будуть шанувати їх. А тварин, що не вміли говорити, вирішили принести в жертву: їхня плоть мала бути призначена на поживу.

Наближався час зорі, і треба було поспішати. І було створено першу істоту із землі та глини. Але вона вийшла невдалою: розплива-

лася, була м'якою, без руху, не мала сили. Вона могла заговорити, але розуму у неї не було. Швидко намокла у воді та не могла стояти. Побачивши, що ця істота не може ні ходити, ні розмножуватися, Сотворителька і Творець зруйнували свою роботу й знову почали радитися. Вони хотіли, щоби людина могла годувати і підтримувати їх, закликати і пам'ятати.

Вони прикликали на допомогу всі небесні сили — і знову було зроблено спробу створити людину. Цього разу її було витесано із дерева.

Дерев'яні істоти були схожі на людей, говорили, як люди, і населили поверхню землі. Вони існували та розмножувались, але не мали ні душі, ні розуму, не пам'ятали про свого Творця і Сотворительку. Вони безцільно бродили по світу на своїх чотирьох ногах.

Вони уже не пам'ятали про Серце Небес, і тому загинули...

Жертва — дарунок богам.

«Пополь-Вух» («Книга Народу») вважається такою ж священною книгою для індіанців племені майя, як для нас — «Біблія».

Чи помітив ти щось спільне в тому, як люди на різних континентах планети уявляли собі створення світу і людини? А що відмінне в цих оповідях?

Зверни увагу на вислів у тексті: «Серце Небес». Як ти уявляєш собі це велике Серце? Де, на твою думку, воно знаходиться?

Якщо твоя уява захопиться цією темою, можеш створити фантастичне оповіданнячко «Подорож до Серця Небес».

Творімо разом. Допиши акровірш.

Над нами воно.....

Ех, скільки у ньому тепла!

Бо сонце його.....

Огнем своїм вічним.....

Прислів'я

- ◆ Птицю Бог створив для польоту, а людину — для роботи.
- ◆ Птицю пізнають по пір'ю, а людину по мові.
- ◆ Не одежа красить людину, а добрі діла.

Загадки

- Хто ходить уранці на чотирьох ногах, удень на двох, а ввечері на трьох?
- Однією ложкою фарби весь світ фарбує.
- Два круглих-прекруглих коржі щодня підносять до воріт: один пашить жаром, інший — холодний, наче лід.

Якщо ти хочеш дізнатися, як усе-таки були створені справжні люди, можеш переглянути мультфільм.

ЯЙЦЕ-РАЙЦЕ

Українська народна казка

Колись була птиця жайворонок царем, а царицею — миша, і мали вони своє поле. Посіяли на тім полі пшеницю. Як уродила їм та пшениця — давай вони зерном ділитися. От одне зернятко було зайвим. Миша каже:

— Нехай мені буде!

А жайворонок каже:

— Нехай мені!

Думають вони: що тут робити? Пішли б позиватися, та немає старших за них. Миша й каже:

— Я перекушу зернятко.

Цар на це погодився. А миша взяла зернятко та й побігла в нору. Тут цар зібрав усіх птахів, миша — звірів, почали воювати.

Що звірі хочуть розірвати яку птицю — вона злетить на дерево, а звірі від птиць у нори ховаються. Так билися весь день, а увечері сіли відпочивати. Цариця й помітила, що на війні немає комашні, та звеліла її покликати. І наказала комашні вночі полізти на дерева і повідкушувати птиці пір'я біля крил.

Наступного дня птиця стала падати на землю, не маючи змоги злетіти, а звірі тут її і розривали. А орел побачив, що біда, і з дерева не злетів.

Коли тут іде стрілець. Побачив орла і став цілитись у нього, а той і просить стрільця:

— Не бий мене, чоловіче, я тобі **у великій пригоді стану!**

От стрілець удруге прицілився, а орел знову благає:

— Візьми та вигодуй мене, то побачиш, в якій я тобі пригоді стану!

І втретє прицілився стрілець, а орел все його просить:

— Не бий мене, чоловіче, краще вигодуй!

Стрілець повірив, забрав орла і приніс додому. Той попросив годувати його м'ясом доти, поки крила виро-

стуть. А в того чоловіка були дві корови і бугай. От він одну корову зарізає, і орел за рік її з'їв та й просить чоловіка:

— Пустити мене політати — я спробую, чи вже відросли крила.

Політає орел, опівдні повернувся і каже, що замала в нього сила — треба ще одну корову зарізати. За рік знову політає, увечері повернувся і просить чоловіка зарізати ще й бугая, бо сили замало. Подумав чоловік, що коли втратив дві корови — то нехай уже й бугай пропадає. З'їв орел того бугая протягом року і знову полетів, та літає високо — аж під хмарами.

Коли це прилетів і каже чоловікові:

— Спасибі тобі, чоловіче, а тепер сідай на мене.

Сів чоловік орлові на спину — той поніс його аж під хмари, а тоді пустив додолу. Аж біля землі підхопив чоловіка і питає:

— А що, як тобі здавалось?

— Так, наче я вже неживий був.

— Отак і мені було, як ти на мене націлився. Сідай ще.

Орел поніс його аж у хмару, а звідси знову пустив додолу і підхопив біля самої землі.

— Як тобі здавалося, коли ти летів додолу?

— Так, наче мої кістки вже розсипались.

— Отак і мені здавалося, коли ти у мене вдруге цілився.

І втретє поніс орел чоловіка — аж за хмари, а звідти знову скинув його додолу і підхопив біля самісінької землі.

— Як тобі здавалося, коли ти летів додолу?

— Так, наче я уже неживий був.

— Отак і мені було, коли ти втретє у мене цілився. Але тепер уже ніхто нікому не винний: ні ти мені, ні я тобі. Сідай на мене та полетимо до моєї **госпóди**.

Ото летять і летять, прилітають до орлового дядька. Орел і каже:

— Іди ж у хату, та як будуть тебе питатися, чи не бачив нашого **небожа**, то ти скажеш: як дасте яйце-райце, то й на вічі приведу.

Приходить чоловік у хату, вітається, його й запитують:

— Чи по волі прийшов, чи по неволі?

— Добрий козак усе по волі ходить.

Вони його й питають:

— Чи не чув ти там за нашого небожа? Бо вже третє літо, як пішов на війну,— та ні чутки, ані звістки.

А він їм і каже:

— Як дасте яйце-райце, то і на вічі приведу.

— Краще б нам його ніколи не бачити, як віддати тобі яйце-райце.

Почув про це орел та й поніс чоловіка до свого брата, але і тут не здобув чоловік яйця-райця. Тоді полетіли до орлового батька.

Коли увійшов чоловік до хати, розпитав батько про свого сина. Коли ж чоловік сказав, що на вічі його приведе, як дадуть йому яйце-райце, батько-орел і питає:

— Нащо воно тобі? Краще дамо тобі багато грошей.

— Я не хочу грошей, дайте мені яйце-райце!

— Піди ж приводь!

Увійшли в хату, на radoщах батьки орла дали чоловікові яйце-райце і сказали:

— Гляди ж, не розбивай його ніде по дорозі, а як прийдеш додому — зроби великі загороди, а тоді його розіб'єш.

Пішов чоловік додому та по дорозі захотілось йому води напитись. Нахилився до кринички — яйце-райце викотилось і розбилось. А з того яйця став **скот** вернути. Чоловік хоче його назад загнати, та не може.

Коли це де не взялася змія та й каже, що зажене скот у яйце-райце, якщо чоловік подарує їй те, що без нього вдома стало. Чоловік і згодився.

Прийшов додому — а там у нього син народився. Пожурились вони з жінкою, але що вдієш? Погородив чоловік великі загороди, розбив яйце, випустив скот і розбагатів.

От виріс син і пішов до змії. А вона й загадує парубкові, щоб він за одну ніч луг викорчував, ізорав, пшениці засіяв, ізжав її, у копи поскладав, змолотив та щоб напик свіжих паляниць і змії на сніданок подав до столу.

Зажурився хлопець та пішов до ставка. А там близько був мурований стовп, у якому замурована зміїна дочка. Почула вона, що парубок плаче, і питається:

— Чого ти плачеш?

— Як же мені не плакати, коли змія загадала таке, чого я ніколи в світі не зроблю!

І розказав їй усе, а зміїна дочка й каже, що коли візьме її за жінку, то все зробить так, як змія наказала. Хлопець погодився. Дівчина й каже:

— Лягай спати, а завтра вранці понесеш змії паляницю.

Пішла зміїна дочка до луку, свиснула — луг тріщить, лушчиться, пшениця сіється. До світанку спекла паляницю, а парубок приніс ту паляницю змії до столу.

— Гляди ж, щоб і друге діло зробив! Щоб ти оту гору розкопав і Дніпро туди пустив, а коло того Дніпра побудуй комори: щоб **байдаки** туди приставали і щоб до ранку уся пшениця була продана!

Знову зажурився хлопець і пішов до того стовпа, а зміїна дочка й це діло за нього зробила, лише сказала, аби він вранці видав купцям пшеницю із комор.

Вранці змія побачила, що все зроблено, і загадала парубкові, аби він уночі впіймав золотого зайця.

Почула зміїна дочка та й каже:

— Оце вже не жарти. Одначе ходім до тієї скелі. Стань над норою: ти будеш ловити зайця, а я гонитиму його з нори. Тільки гляди ж: що б не виходило з нори — лови його! То буде золотий заєць.

Стала дівчина гонити з нори зайця, а хлопець бачить: вилазить з нори гадюка і сичить на нього. Він її і пустив.

— Та то ж був золотий заєць! Гляди ж, я ще раз гнатиму — і що б не виходило та що б тобі не казало, не випускай його!

Коли це вилазить з нори стара баба і питає:

— Що ти тут, сину, шукаєш?

— Золотого зайця!

— Де би він тут узявся? Його тут нема!

Та й пішла. А зміїна дочка коли про це почула, то й каже:

— Оце ж і був золотий заєць! Тепер ми уже його не впіймаємо, хіба що я сама перекинуся золотим зайцем. Принесеш зайця і покладеш на стільці — не віддавай мене змії в руки, бо вона здогадається і розірве нас обох!

Так і зробили. Приніс хлопець золотого зайця, поклав на стільці і каже:

— Натє вам зайця, а я піду вже від вас.

— Добре, йди.

А змія тільки з хати — заєць знову перекинувся дівчиною та за парубком. Почали вони удвох утікати. Коли ж змія побачила, що то не заєць, а її дочка, кинулась наздоганяти. Та не сама побігла, а послала свого чоловіка. Чують вони — земля стугонить.

— Оце вже за нами біжать! Я перекинусь пшеницею, а ти дідом, та будеш стерегти мене. Як стане питатись тебе, чи не бачив парубка й дівки, то ти скажи, що вони тоді тут ішли, як ця пшениця сіялась.

Прибіг змій, питається, а хлопець йому й відповідає, що ішли тут парубок з дівчиною, коли ця пшениця сіялась.

— Цю пшеницю вже пора косити, а їх вчора не стало.

І вернувся змій додому. Зміїха його розпитує та й сердиться, що це ж вони і були. І сама побігла наздоганяти втікачів.

А дівчина з парубком далі утікають. Коли чують — аж земля реве і жаром пашить.

— Ей, тепер ми пропащі! Змія сама біжить. Ну, я тебе зроблю річкою, а сама стану рибою-окунем.

Прибігла змія до річки, перекинулась щукою і гониться за окунем, а окунь повертається до неї своїм гострим пером — то вона не може його вхопити. Взялась змія воду з річки пити: пила, пила — та й луснула.

Тут дівчина і каже до парубка:

— Тепер уже не біймось! Ходімо до твоєї господи. Ти заходь у хату, та гляди: усіх поцілуєш, тільки дядькової дитини не цілуй, бо як поцілуєш ту дитину — то забудеш про мене!

Зайшов парубок до хати, з усіма поздоровався та й думає собі: «Як же мені не поздороватися з дядьковою дитиною? Що про мене подумують?»

Поцілував — і забув про дівчину. А за півроку надумав женитися. Нарядили йому одну гарну дівку, він із нею й заручився.

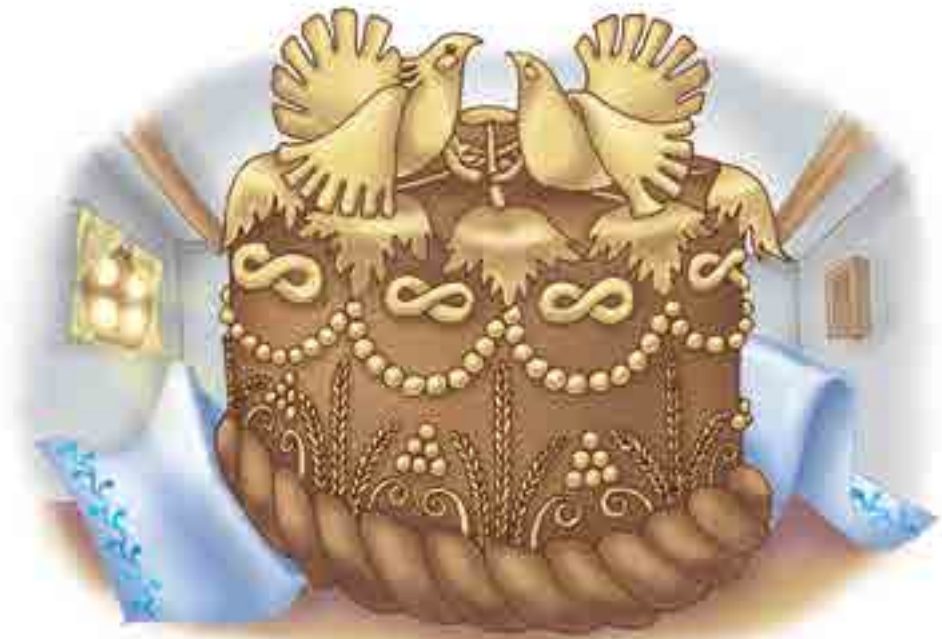
Перед весіллям увечері кличуть на шишки молодиць. Покликали і ту дівчину, що його врятувала, хоч ніхто в селі не знав, що вона за одна. Стали **бгати шишки**. Та дівчина зліпила з тіста голуба й голубку та пустила додолу, — вони ожили і стали говорити одне до другого:

— А ти забувся, як я за тебе луг викорчувала і там пшеницю сіяла, а з тієї пшениці паляницю спекла, щоби ти до змії відніс?

— Забув, забув!

— А ти забув, як я за тебе гору розкопувала і туди Дніпро пустила, щоби байдаки заходили, а ти на ті байдаки пшеницю продав?

— Забув, забув!

— А ти забув, як ми ходили удвох золотого зайця ловити? Ти й за мене забув?

— Забув, забув!

Тоді парубок згадав ту дівчину — ту саму, що голубів ліпила, та й покинув дівку, з котрою заручився, а зі своєю судженою одружився.

І тепер живуть, хліб жують, коромислом воду носять.

Байдаки — козацькі човни.

Шишки бгати — випікати весільне печиво.

З чого почалася незгода у світі та війна між земними царствами й жителями неба?

Через що чоловік розбив яйце-райце? Чому його син змушений був служити в змії?

Поміркуй над тим, чому дівчина просила парубка не цілувати малу дитину.

Чому саме голуби нагадали парубкові про його суджену?

Прочитай строфу з народної пісні — може, в ній знайдеш підказку.

Сивий голуб, сивий голуб, сивая голубка,
милий отець, мила мати, ще миліша **любка**.
Бо я з татом та з мамою часом посварюся,
з милой стану говорити — не наговорюся.

Чи відомі тобі пісні або легенди про голубів?

Прослухай давню українську пісню «Голуб і голубка». Чи схожа її тема із сюжетом казки?

ТИ ЗНАЄШ, ЩО ТИ — ЛЮДИНА?

Ти знаєш, що ти — людина?
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя — єдина,
мука твоя — єдина,
очі твої — одні.

Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
інші ходитимуть люди,
інші кохатимуть люди —
добрі, ласкаві й злі.

Сьогодні усе для тебе —
озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
кохати спішити треба —
гляди ж, не проспий!

Бо ти на землі — людина.
І хочеш того чи ні,
усмішка твоя — єдина,
мука твоя — єдина,
очі твої — одні.

Василь Симоненко

Поміркуй, що, на твою думку, є в тобі єдиним і неповторним.

Що для людини є найважливішим у житті, аби вона почувалася щасливою?

Вивчи вірш напам'ять.

Прочитай вислови про мову. Чим для тебе є слово?

* * *

На початку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку. Усе через Нього постало, і ніщо, що постало, не постало без Нього. І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить, і темрява не огорнула його.

З Євангелія від Івана

* * *

Думки, наче повітря; його годі побачити, але воно твердіше землі і сильніше води: ламає дерева, руйнує будівлі, жене хвилі й кораблі, їсть залізо і камінь, гасить і роздуває полум'я. Так і думки сердечні — начебто немає їх, але від цієї іскри пожежа, хвилювання і руїна, від цього зерна залежить ціле дерево нашого життя.

Григорій Сковорода

* * *

Ну що б, здавалося, слова...
Слова та голос — більш нічого.
А серце б'ється, ожива, як їх почує!..
Знать, од Бога і голос той, і ті слова
ідуть між люди!..

Тарас Шевченко

* * *

Те Слово — Божеє кадило: кадило істини...

Тарас Шевченко

* * *

Мова — втілення думки. Що багатша думка, то багатша мова. Любімо її, вивчаймо її, розвиваймо її! Борімося за красу мови, за правильність мови, за багатство мови...

Максим Рильський

Прочитай притчу про силу слова. Чим вона може бути корисною для тебе? Вивчи її напам'ять.

СИЛА СЛОВА

Народна притча

Син часто **лихословив**, і батько сказав йому після кожного лихого слова забивати цвях в одвірок. Так у дверях з'явилося багато цвяхів. Коли син виріс, зрозумів свою помилку і захотів витягти цвяхи з одвірка. Але дірки від забитих цвяхів залишилися.

— Отак, сину, люди залишають сліди в чужому серці: слово можна забрати, а слід від його рани зостанеться.

Творімо разом. Допиши акровірш.

Спочатку сонце в ньому засіяло,
Любов'ю світ увесь.....,
Огнем небесним в людях запалало, —
Воно усе на світі народило,
Очима серця для людини.....

Прислів'я

- ◆ Холодним словом серця не запалиш.
- ◆ Добре слово будує, а зле руйнує.

Підсумовуємо прочитане

1. Як ти розумієш вислів із Євангелія «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей»? Як у слові може перебувати життя?
2. У якій казці розповідається про народження земного світу з яйця?
3. У якому тексті написано: «На початку було Слово»?
4. Який поет назвав слово «кадилом істини»?

Я СВІТУ У ПРИГОДІ СТАНУ

Коли не було ні землі, ні неба,
А лиш думки промінням засвітились,
З думок вона створила світ для тебе:
Казкові царства у словах зродились,
А людям, як Яйце-райце, — розкрились!

В КАЗКОВІМ СВІТІ

В казковім світі на Склянній горі
живуть і хліб жують богатирі:
то змія-лиходія побивають,
то з-під землі царівен визволяють.
І кожен богатир славетний тим,
що є у нього вірний побратим:
це кінь, що попід хмарами літає,
світи небачені герою відкриває.
А ще Морозко побратиму служить,
що не боїться крижаної стужі,
та Крутивус, що хмари розганяє,
та Вернидуб, що корінь вириває,
Вернигора, що гори розсуває,
та ще маленька мишка-сіроманка,
що не дає проспати аж до ранку, —
та ще багато славних друзів має
той, хто у світі Правду здобуває.
Хто силою ніколи не хвалиться,
а дасть водиці спраглому напиться,
хто завжди у пригоді другу стане,
води цілющої й живлющої дістане.
Ви запитайте в Муромця Іллі:
— Чи сила не від рідної землі?
Хай скаже вам могутній Побиван:
— По добрій волі ходить наш Іван!
Богатирем захочеш стати, синку, —
навчися у героя Гарасимка,
у Богодавця або в Єруслана,
котрим велика сила й воля дана, —
як в білім світі, наче в казці, жити,
зі звірами й деревами дружити,

як мову їхню всюди розуміти
і все-усе на світі цім уміти!
Заходь у казку! Тут тебе чекають,
загадки і відгадки всі тримають
лише для тебе — бо, якщо захочеш,
коня здобудеш, гору перескочиш
і на льоту впіймаєш ти Жар-птицю —
свого життя найбільшу таємницю!

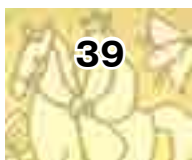
Марія Чумарна

Яких ще героїв народних казок ти знаєш? Пригадай назви казок, в яких зустрічаються Котигорошко, Іван-Побиван та інші герої. Які зі згаданих героїв є найважливішими в казці, а які лише допомагають головним героям?

Зазирни у світ героїчних казок, де зустрінешся з багатьма героями цього вірша.

ЯКІ БУВАЮТЬ КАЗКИ

Казками дуже часто називають оповідки, в яких є щось чарівне та загадкове. Насправді народні казки дуже різні за змістом і силою думки, закладеної в них.

Є казки, близькі до міфів. Вони розповідають про створення світу та людини. Це так звані **міфологічні** або **космогонічні** казки. До них належать «Курочка ряба», «Яйце-райце», «Царівна-жаба» та багато інших.

Казки, в яких йдеться про геройські вчинки богатирів та велетів нашої землі, називають **героїчними**. Одна з них — «Ілля Муромець». А от казки, в яких герої визволяють царівен із підземних царств, борються зі зміями, іменують **чарівними**.

Оповідки про звичайних людей, з якими іноді трапляються чарівні пригоди, що навчають їх **по правді жити**, називають **соціально-побутовими** казками.

Короткі життєві історії, в яких яскраво виражена одна повчальна думка, — це **притчі**.

Спільним для всіх народних оповідок є те, що вони виникли дуже давно і передавалися з покоління в покоління як усні книги мудрості.

Прислів'я

- ◆ До мудрості не додати — від мудрості не відняти.
- ◆ Народ скаже — як зав'яже.

Прочитай наступні тексти і поміркуй, до якого виду народної усної оповіді ти їх віднесеш. За якими ознаками ти визначатимеш види казок?

Що, на твою думку, у казці є вигаданим, а що — правдивим?

ІЛЛЯ МУРОМЕЦЬ

Українська народна казка

Жили колись у місті Муромі чоловік та жінка, і був у них син Ілля, що тридцять літ на печі пролежав, бо не міг на ноги встати.

Одного разу, як батько з матір'ю були на роботі, прийшли до хати троє дідів і гукають:

— Ану, парубче, відчини двері!

— Як же я вам відчиню, коли не можу на ноги встати?

— А ти встань і відчини!

Ось понатужився Ілля та як махнув ногами — пішов і відчинив двері. Діди увійшли та кажуть:

— Довго ти, Ілля, хворів, а тепер радітимеш, і батьки твої радітимуть, бо станеш сильним і здоровим **богати-рем**.

І дали йому кухоль води напитися. Ковтнув він тієї води — і велику силу в собі відчув. Ковтнув ще раз.

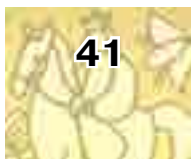
— Таку, — каже, — силу в собі відчуваю, що коли б у сиру землю встромити кільце, то я взявся б за те кільце і всю землю перевернув би!

— Забагато сили! Не ти землю творив, аби її перевертати. Ковтни ще раз!

Ковтнув ще раз — і сили поменшало.

— А тепер, — кажуть діди, — ти силою своєю не хвалися і не кажи про неї нікому, бо сила твоя — від рідної землі. Скільки на землі лежатимеш — стільки сили в тобі прибуватиме. Злого нікому не роби, а тільки добро.

В той час напали на руську землю татари. І пішов Ілля захищати свій край. Вийшов він супроти татар, вирвав з коренем величезного дуба, та як став тим дубом ворогів трощити — розбив усе військо, тільки троє богатирів зосталося. От він їм і каже:

— Ідіть у свою землю і закажіть усім, щоби більш ніколи на руську землю не приходили.

Повернувся Ілля у своє місто, а там усі плачуть. Коли дізналися, що татари розбиті, стали радіти, веселитися, просити Іллю Муромця, аби він із ними залишився.

— Ні, я вас визволив, піду й інших визволяти.

І поїхав просто на Київ. А на Київ треба було їхати манівцями, тому що на прямій дорозі сидів Соловій-розбійник. Зробив собі гніздо на трьох дубах, на дев'яти гілках, з якого видно по всьому світу. І як тільки хто над'їде — він одразу засвистить по-солов'їному, аж листя з дерев осипається, зареве по-звіриному — дерева ламаються, а кожен, хто живий, мертвим на землю падає.

Побачив Соловій-розбійник Іллю Муромця, засвистів — листя осипалось, заревів — під Іллею кінь на коліна впав.

— Вставай, — каже Ілля до коня, — бо віддам тебе вовкам!

Схопився кінь на рівні ноги, поїхали далі. А Соловій-розбійник зіскочив з дуба — та до нього! Ілля вистрілив

з лука — і повалив його на землю. Коли під'їхав ближче, бачить — ще живий. Взяв він ремені міцні, прив'язав Соловія-розбійника до сідла і їде прямо до нього у двір. А в того розбійника була дочка-богатирка. Схопила вона залізну дошку у дев'яносто пудів і кинула в Ілля Муромця. Та Ілля як ударив у ту дошку плечем — дошка відскочила і вбила богатирку. Вибігла тут і жінка Соловія-розбійника, стала його просити:

— Бери який хочеш викуп — хоч золотом, хоч сріблом, тільки залиш мого чоловіка живим!

— Ні, не могу я його живим залишити. Він стільки лиха наробив. Мені золота-срібла не треба, я не багатіти їду — а людей захищати.

Та й поїхав на Київ. А в Києві тоді княжив Володимир. Зайшов Ілля у княжі палати, сказав князю, хто він і звідки.

— Якою ж ти дорогою їхав? — питає князь.

— Прямоїжджою, — відповідає Ілля.

Усі богатири з місць посхоплювались, а найзначніший серед них був Олексій Попович. От він і каже:

— Не може того бути, бо там Соловій-розбійник сидить, а повз нього ні звір не пробіжить, ні птиця не пролетить.

От виводить їх Ілля на княжий двір — аж там до сідла Соловій-розбійник прив'язаний. Тоді князь наказує:

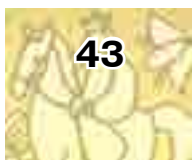
— Ану, Соловію-розбійнику, засвисти по-солов'їному, зареви по-звіриному!

— Не ти мене взяв у полон, не тобі мені наказувати, — відповідає розбійник.

От Ілля прикрив своїм плащем князя і княгиню і наказав Соловію-розбійнику свиснути. Від того свисту усі полягли, лише князь із княгинею біля Іллі утрималися.

А всі богатири, що там були, повтікали.

Соловія-розбійника покарали на смерть за всі його злочини, а Ілля Муромець зостався жити у князя Воло-

димира. Та незлюбили його інші богатирі за те, що він своєю силою вихвалявся. Недаремно наказували йому діди, аби робив мовчки добро і нікому не казав, звідки в нього сила. От наговорили ті богатирі князю, що Ілля нахваляється його з княжого престолу скинути. Князь звелів кинути Іллю у в'язницю і не давати їсти аж три роки. А князева дочка потай йому їсти носила.

Коли ж за три роки татарський цар Калін прислав гінця з листом, в якому повідомив, що хоче забрати у князя його князівство, а якщо він сам його не віддасть, то Калін забере в нього силою. Злякався князь, а його дочка і каже:

— Ану приведіть сюди Іллю Муромця!

— Та за три роки він давно уже вмер!

— А може, і не вмер.

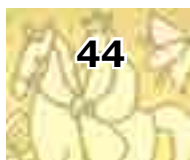
Прийшли княжі прислужники до в'язниці, а Ілля сидить собі, пісеньки виспіває. Став князь просити прощення в богатиря, але Ілля не простив йому. Прийшла княгиня просити — і їй відмовив. А коли прийшла князівна, Ілля і каже:

— Ти мене годувала, від смерті врятувала, заради тебе піду я руську землю захищати!

Як кинувся Ілля Муромець вороже військо бити, то зостався один цар Калін. А був він могутнім богатирем. Стали вони удвох битися — три доби бились. Ось уже кинув Калін Іллю на землю, **кинджал** витягнув.

— Можу я тебе зараз вбити, — каже, — та ще зоставлю живим. Є у мене три дочки — бери котрусь заміж. Житимеш в мене: нащо тобі отой руський князь здався, що так із тебе познущався?

А Ілля в цю мить пригадав слова, котрі йому діди казали: «Сила твоя — від руської землі. Скільки на землі лежатимеш — стільки сили в тобі прибуватиме». От цар Калін його до землі притискає, а Ілля стає все сильнішим

та сильнішим. Лежав-лежав, а тоді як захопив Каліна ногами та підкинув угору! Підлетів Калін аж під хмари та як гепнувся об землю.

Отак розбив Ілля Муромець усіх татар з їхнім царем, а сам повернувся до Києва. Узяв собі за дружину князівну і живе собі.

Муром — літописне містечко, справжня назва — Моровінськ у Чернігівській області. Поблизу — село Карачеве, звідки походить герой української землі, який справді жив і боронив нашу землю.

Зверни увагу на слова, сказані Іллі трьома дідами. Чи дослухався до них Ілля? Що дало йому силу перемогти в битві з Каліном?

Які слова з казки ти випишеш як основну думку?

Спробуй намалювати портрет Іллі Муромця олівцями і описати словами. Що тобі подобається в казковому герої?

До кого з героїв казки ти можеш вжити наступні прислів'я?

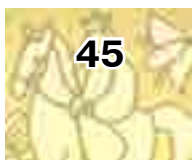
Прислів'я

- ◆ Діла говорять голосніше, ніж слова.
- ◆ Хто меч підійме, той від меча й загине.
- ◆ Молодець проти овець, а проти молодця — і сам вівця.
- ◆ Друг-боягуз гірший від лютого ворога.

Заирни в картинну галерею — і ти побачиш там картину художника В. Васнецова «Три богатирі», на якій зображено Іллю Муромця.

Скористайся тлумачним словником української мови та знайди незрозумілі слова і слова, які допоможуть створити словесний портрет героя.

ПРО БІДНОГО ПАРУБКА Й ЦАРІВНУ

Українська народна казка

Була собі в гаю хатка, а в тій хатці жила жінка з сином. Поля у них не було, а хліб купували. Не стало в них хліба, то жінка й посилає свого сина на ярмарок.

— На тобі, — каже, — сину, ці гроші та піди купи хліба.

Узяв син гроші й пішов. Іде та й іде, коли дивиться, — аж веде чоловік собачку.

— Здоров, дядьку!

— Здоров!

— Куди ти собачку ведеш?

— Поведу, — каже, — в гай та покину, а то вже старий став, ні до чого не придатний.

— Продай краще мені!

— Купи!

— Що ж ти хочеш за нього?

— А що ти даси?

От він віддав ті гроші, що мати йому дала на хліб, а собачку взяв і повів додому. Прийшов додому, мати й питає, чи купив хліба. А він і розказав, яка йому пригода трапилась.

Дала мати грошей і послала сина знову по хліб. Пішов, коли дивиться — несе чоловік kota.

— Куди ти, дядьку, несеш kota?

— Несу в гай та покину, бо через нього не можна нічого у хаті втримати: що б не поклав — уже він його не промине!

— Ти б, — каже, — мені його продав!

— Купи!

— Що ж тобі дати за нього?

— Я не буду торгуватися: що даси — за те й продам.

От він ті гроші віддав, узяв kota та й пішов додому. Приходить, а мати знову питає:

— А де ж ти хліб дів?

— Та я й не купив!

— Чом же ти не купив?

— Ніс чоловік kota у гай і хотів його там покинути, то мені його жалко стало, я взяв та й купив.

— На ж тобі ще грошей, та гляди вже — нічого не купуй: у хаті вже й крайця хліба нема.

Пішов він. Іде та йде, коли дивиться — б'є чоловік гадюку. Пожалів хлопець гадюку — та й купив.

— Спасибі тобі, чоловіче добрий, що ти визволив мене від смерті, — сказала гадюка. — На тобі оцей перстень: як тобі чого треба буде, то ти перекинь його з однієї руки на другу — до тебе зараз прибіжать слуги. Що б ти їм не загадав, що б не придумав, — усе зроблять.

Узяв він той перстень і пішов додому. Підходить до хати, перекинув з однієї руки на другу — прибігло їх стільки, що страх!

— Щоб мені, — каже їм, — був хліб!

Тут сказав, а тут уже й нанесли хліба такого, що страх! Прийшов він у хату та й каже до матері:

— Ну, тепер, мамо, уже не будемо ходити хліба купувати: дала мені гадюка такий перстень, що як перекинути його з однієї руки на другу, то зараз прибіжать слуги: що б я їм не казав, що б не загадав, — усе зроблять.

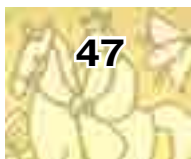
От вони живуть, і ті собачка та кіт із ними. Та лиш йому чого схочеться — зараз перекине перстень, слуги прибіжать і зроблять, що треба.

От захотілося хлопцеві женитися. Він і каже своїй матінці:

— Підіть, матінко, та висватайте за мене царівну.

Пішла вона до царівни, розказала, чого прийшла, а царівна й каже:

— Як пошиє твій син такі черевички, щоб на мою ногу якраз прийшлись, то піду за нього заміж.

Пішла вона додому та переказує синові, що царівна загадала. Увечері вийшов він надвір, перекинув з руки на руку перстень, — зараз і назбігалось слуг. От він і каже їм:

— Щоб мені до ранку були черевички, золотом шиті, а сріблом підбиті, і щоб ті черевички якраз прийшлись царівні на ногу.

На другий день устав він, — уже черевички готові стоять.

Взяла їх мати і понесла царівні. Поміряла вона, — якраз на її ногу. От царівна й каже:

— Скажи своєму синові, щоб він пошив мені за одну ніч сукню до вінця, і щоб та сукня була не довга й не коротка, не тісна й не широка, — щоб саме на мене прийшлась.

Мати й переказала синові бажання царівни. Полягали спати, а хлопець вийшов надвір, перекинув перстень з руки на руку, — зараз слуг найшло стільки, що страх! Сказав він їм, яка до ранку сукня має бути, і ліг спати. На другий день устає й каже матері:

— Ну, йдіть, мамо, до царівни та й несіть сукню. Що вона ще скаже?

Підійшов він до столу, підняв хустку, — так у хаті й за-сяяло, неначе сонце зійшло.

Одягла царівна сукню, стала перед дзеркалом, подиви-лась — аж підскочила: зраділа, що така гарна зробилась.

— Ну, жінко добра, нехай він мені ще зробить міст від мого палацу аж до тієї церкви, де ми будемо вінчатися, і щоб той міст був зі срібла й золота. Як міст буде гото-вий, тоді підемо до вінця.

От увечері парубок знову вийшов надвір, перекинув з руки на руку перстень, — прибігли слуги. Він і каже:

— Щоб мені до ранку був міст зі срібла й золота від палацу царівниного до церкви, і щоб як туди я буду з царівною їхати, з обох боків цвіли яблуні, груші, вишні, черешні, а як назад буду їхати, — то щоб усе поспівало.

— Добре, до ранку все буде так, як ви хочете.

На другий день устає він, вийшов з хати, аж дивиться — стоїть міст, із обох боків садки ростуть. От він вернувся в хату та й каже:

— Ідіть, мамо, та скажіть царівні, що вже міст готовий, нехай іде до шлюбу.

За день збудував собі палац, а на другий день повін-чалися з царівною та вертаються назад, а на мосту вже все поспіває: і яблука, і груші, і вишні, і черешні, і вся-ка-всяка садовина, яка тільки на світі є. Приїхали вони в той палац, відгуляли весілля та й живуть собі. І собачка та котик з ними. Прожили вони там якийсь час, от раз царівна й питає свого чоловіка:

— Скажи мені, серденько, як ти пошив мені черевички й сукню: ти ж із мене й мірки не брав? Як ти за одну ніч збудував такий міст і де ти набрав стільки золота й срібла?

Він і розказав про чарівний перстень. А царівна діж-далася, поки він заснув, стихенька зняла з нього той

перстень, перекинула з руки на руку, — слуг найшло, що страшно їм глянути. От вона їм і каже:

— Щоб зараз тут були і коні, і ридван, — я поїду до свого палацу, а щоб із цього палацу ви зробили стовп такий, аби тільки можна було моему чоловікові стояти й лежати, і зараз цей стовп щоб перенесли за море. Та глядіть мені, щоб ви його не збудили, — хай прокинеться у стовпі.

Другого дня вранці прокидається царівнин чоловік, аж нема ні жінки, ні палацу, ні персня — нічого нема; тільки стовп стоїть. Хотів вийти — дверей нема. Полапав він одну стіну, полапав другу — не можна вийти.

Живе він, бідний, там, — ніхто йому їсти не дає. Так би і пропав, якби не собачка та кіт, бо й вони в тому стовпі zostалися, і можна їм вилазити у віконце. От собачка побіжить в поле, вхопить із торби в якого хлібороба шматок хліба та й принесе, а котик візьме в зуби, полізе до віконця і віддасть своєму господареві.

Назбирали трохи хліба, от собака й каже котові:

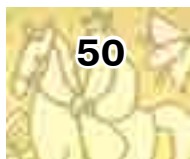
— А що, є в нашого хазяїна хліб, то ходім за море: може, як-небудь добудемо перстень.

Біжать та й біжать, прибігли до моря. Сів котик на спину собачці та й попливли. Довго пливли і таки добилися до берега. Вийшли на берег, погрілись на сонці, собачка й каже:

— Тепер ходімо до палацу, та хутесенько, щоб одна нога там, а друга тут. Як добудемо персня, то бігтимемо щосили назад, щоб ще й не наздогнали.

От побігли вони. Перебігли ліс великий. Коли бачать — стоїть палац, і кругом його мур високий. Собачка й каже котикові:

— Зоставайся ж ти отут під лісом, а я старший, то **піду на довідки**, чи не знайду якого способу добутись до палацу та викрасти персня.

От походив собачка, походив під муром — та з тим і вертає до котика.

— Що, — каже, — коли там мур кругом превисоченний, а до брами варту приставлено, та таку, що ані птиця не залетить, ані миша не пролізе.

— Тепер же ти зоставайся, — каже котик, — а я піду до царівни.

Та й побіг. Прибігає до палацу — стоїть варта під брамою, і мур кругом високий. Він тоді зайшов з другого боку — та на дерево, що коло муру, та й у двір. Прибіг під вікно до царівни та й бігає. Підійшла царівна під вікно, дивиться, — аж кіт ходить по двору. Вона взяла його й пустила до світлиці. Тиняється той котик по світлицях та все придивляється, де царівна перстень ховає...

Як **доглядівся**, діждався, що всі полягали спати, ухопив перстень та й побіг. Прибігає до моря та поспішає — скочив собачці на спину, собачка кинувсь у воду — попливли.

От перепливали вже вони море, скоро берег. Собачка й питає котика:

— А що, держиш персня?

Кіт мовчить, бо перстень у нього в роті. А собачка таки не покидає свого:

— Скажи, я тебе питаю, чи держиш персня. А то я тебе в море скину, коли не скажеш.

Мовчить кіт, а собачка так розсердився:

— Ну, не кажеш — оце ж кидаю!

Кіт злякався та:

— Держу-у!

А перстень бульк у море! Мовчить тоді кіт, знову нічого не каже. Перепливли через море, повиходили, — кіт і напав на собачку:

— Такий-сякий! Через тебе я персня впустив! Нащо ти мене допитував? Тепер лізь у море, шукай персня! Як хочеш, а лізь!

Поліз собачка. Бродив-бродив, бовтався-бовтався, — нема. Почали вони вельми сваритися з котиком. А далі й кажуть:

— Будемо ходити понад морем та питати, може, хто знайдеться такий, що нам його дістане.

От вони погрілись трохи на сонці та й пішли понад морем. Найдуть оце жабу й питають:

— А що, винесеш нам із моря перстень? Винось, а то назад у море не пустимо.

Яку піймають, то вона їм каже:

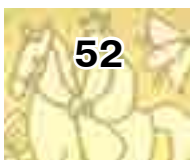
— Я знаю, де ваш перстень. Пустіть мене, то я вам його принесу.

Вони пустануть її, то вона собі й попливе, а про перстень і ні гадки.

От ідуть вони ввечері понад морем, аж дивляться — жабеня скаче. Вони піймали його та й питають:

— Ти знаєш, де в морі лежить перстень?

— Не знаю... квак, квак!

— Як ти не знаєш, то ми тебе назад до матері не пустимо.

Стара жаба побачила, вилізла з води, та така здорова, як відро, і каже:

— Не кривдіть моєї дитини: я вам із моря винесу перстень.

Пірнула жаба в море, знайшла перстень, віддала їм. Вони перстень узяли, пустили жабеня і побігли до стовпа.

Прийшли до свого хазяїна, аж він уже весь хліб поїв; уже два дні й крихти в роті не було, — такий **сухий** став, як **скіпка**. Зараз котик подерсь до віконця, віддав йому той перстень. Він перекинув його з руки на руку, зараз і з'явилися слуги. От він їм:

— Перенесіть цей стовп назад туди, де й був, і нехай знову стане з нього палац, а в ньому моя жінка й мати.

Тільки сказав — так усе й зробилося. Жінку він прогнав, а сам живе з матір'ю, з котиком та з собачкою.

Якими словами ти висловив би найважливішу думку в казці? Чи правильно вчинив хлопець, порятувавши звірят? А коли захотів одружитися з царівною?

Чому, на твою думку, царівна так погано повелася зі своїм чоловіком?

Прислів'я

- ◆ Друзі пізнаються в біді.
- ◆ Не роби нікому того, що тобі не мило.
- ◆ Янгольський голосок, а чортова думка.
- ◆ Нема товариша — шукай, а знайшов — бережи.
- ◆ Вірний приятель — то найкращий скарб.

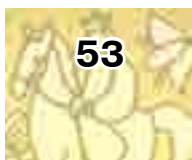

Відгадай загадку та продовж текст вірша.

Сіренький смирененький клубочок
забився під лаву в куточок.

Удень собі спить, а вночі ...

..... (_____)

РЕМЕСЛО ЦАРЕВИЧА

Українська народна казка

Був собі у царя син-одинак, та надумав він женитися. Став шукати собі наречену, але жодна дівчина йому до серця не припадає.

Якось прийшов він на ярмарок, а там дівчина віники продає. Та така гарна, що царський син відразу до неї посватався. Як цар не відмовляв сина, що негоже йому брати дівчину з такого бідного роду, все даремно.

А та дівчина і каже царському синові:

— Навчися якогось ремесла, то піду за тебе.

— Нащо мені ремесло? Я — царський син.

— Як не навчишся ремесла, то я за тебе не піду.

Пішов хлопець шукати собі ремесла. На коваля два роки треба вчитися — забагато, до шевця — два роки. А до кравця пішов і за півроку навчився усього. Та й оженився. Сам цар здивувався, коли побачив, яка гарна його невістка.

За якийсь час цар помер, і знайшлися такі, що вигнали його сина з престолу. І zostалися вони ні з чим.

Але той царевич умів шити. Та став він кравцем, почав заробляти на сім'ю — і зажили собі добре.

Яка основна думка казки?

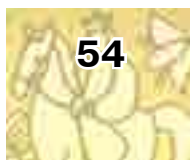
До якого виду усної народної творчості ти віднесеш цю оповідку — до чарівних чи героїчних казок, легенд чи соціально-побутових казок?

Що для тебе є повчальним у цій історії?

Чи правильно вчинила дівчина, що навіть царевича змусила навчитися ремесла?

Поміркуй, яке ремесло чи сучасна професія були б тобі до душі, якби довелося їх обирати.

ЗОЛОТА ПШЕНИЦЯ

Українська народна казка

Жили собі чоловік і жінка, такі убогі — як церковні миші. А дітей мали стільки, що й забували, як котрого звати. Чоловік рубав дрова у лісі і тим заробляв собі на хліб.

Якось вранці ішов той бідняк до лісу і почув крик з болота. Підійшов, а там карета із золотоволосою дівчиною. Витягнув він карету, та дівчина подякувала й каже, що на заході сонця привезе йому додому мішок золота.

На radoщах чоловік заледве півдня потрудився, а далі побіг додому, гукає жінку й дітей. Всі повибігали з хати, — жінка розсердилася, що чоловік іде додому з порожніми руками. Він і розповідає, яка пригода йому трапилася. Жінка не повірила, а чоловік переконує, що так і було, що скоро вони стануть багатими.

Стали думати, куди подінуть золото: чоловік хоче будинок великий побудувати, поле купити, худобу завести. Всі слухали, аж роти повідкривали. Коли уже день на заході — а ніхто не їде. Почали вже й сваритися.

Аж раптом біля порога зупинилася карета. Золотоволоса дівчина гукає, аби йшли мішок забирати. Зняв з карети чоловік мішок, відкрив його — а там пшениця. Розсердився той бідняк, взяв ту пшеницю і розсипав за хатою, де попало, а сам пішов до людей на роботу найматися. Наступного дня приходить він з роботи, а те місце, де він розсипав пшеницю, так золотом і сяє. Кожен колосок налитий золотими зернами. Знову почав гукати жінку й дітей, аби вийшли на диво подивитися, та вони вже його не слухають. Коли ж вийшли з хати та поглянули на нивку — кинулись діти гладити і цілувати золоті колосочки. Тоді вижали та обмолотили золоту пшеницю, а зерном знову поле засіяли.

Зрозумів чоловік, що та пшениця і є золото, котре йому золотоволоска подарувала. І зажили вони в добрі та злагоді.

Якими словами ти висловив би головну думку казки?

Поміркуй, яке з цих прислів'їв більше підходить до прочитаного тексту.

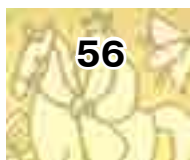
Прислів'я

- ◆ Не те золото, що блищить, а те, що серце гріє.
- ◆ З золотом, як з вогнем: і тепло з ним, і небезпечно.

Загадка

Один на одному вмостились,
всі до стебельця притулились:
ця «хатка» золотих діток
зоветься просто:

ПРО САМАРЯНИНА

Євангельська притча

Один чоловік запитав Ісуса: «А хто ж мій ближній?»

На це Ісус відповів йому притчею:

— Один чоловік ішов з Єрусалима до Єрихона і потрапив до рук розбійників, які зняли з нього одяг, поранили його й відійшли, залишивши ледве живого.

Випадково тією дорогою проходив один єврейський священик і, побачивши його, пройшов мимо. Так само і левит, що був на тому місці, підійшов, подивився і пройшов мимо.

Якийсь же самарянин, проїжджаючи, натрапив на нього і, побачивши його, змилосердився; та, підійшовши, перев'язав йому рани, поливши оливою і вином; і, посадивши його на свого осла, привіз його до заїжджого двору і потурбувався про нього.

А на другий день, відходячи, вийняв два денарії, дав господареві заїжджого двору і сказав йому: «Подбай про нього; і якщо витратиш на нього більше, я, коли повертатимусь, віддам тобі».

Отже, кого з тих трьох ти вважаєш ближнім того, хто потрапив до рук розбійників?

Чоловік відповів: «Того, який змилосердився над ним».

Тоді Ісус сказав йому:

— Отож іди і роби так само.

Самаряни — нащадки староеврейського населення Ізраїльського царства.

Денарій — римська срібна монета.

Левит — єврейський духовний служитель.

Яку головну думку висловив Ісус у притчі про самарянина? Як ти розумієш зміст цієї притчі?

Переглянь мультфільм «Ісусові притчі».

ГОДИННИКОВІ КОЛЕСА

Літературна притча

Колесо годинникової машини спитало у Другого:

— Скажи мені, а чому ти гойдаєшся не так, як ми, а в інший бік?

— Мене, — відповіло Друге, — так зробив мій майстер, і цим я не лише не заважаю вам, але ще й допомагаю, аби наш годинник мав єдиний шлях по сонячному колу.

Сила: У людей з різними природними нахилами і життєві шляхи різні. Одначе всім їм один кінець — чесність, мир і любов.

Григорій Сковорода

Сила — так Григорій Сковорода називав головну думку, яка була закладена в його притчах та байках.

Чи допоможе тобі ця притча краще зрозуміти поведінку своїх друзів, вибачати, коли вони мають іншу думку, по-іншому розуміють деякі речі? Що, по-твоєму, має об'єднувати навіть різних за характером людей?

Вивчи притчу напам'ять.

КОРІНЬ І СТЕБЛО

Народна притча

Якось батько з сином ішли лісом та розмовляли про добрі й погані звички, про те, як людина упродовж життя повинна плекати в собі все добре і корисне.

— Тату, але ж людина як легко набуває звичок, так само легко може їх позбутись, коли захоче, — сказав син.

Тоді батько показав йому на молодого пагінця, котрий щойно вибився з-під землі: «Вирви цей пагін!» Син легко вирвав його. Тоді батько показав йому на маленьке де-

ревце, що уже сформувало крону. І деревце син вирвав, хоча доклав чимало зусиль.

— А спробуй-но вирвати оте високе дерево, — показав батько на молоду сосну.

— Е ні, тату, ви ж знаєте, що я не зможу цього зробити, — засміявся син.

— От бачиш: так і звички людські — поки маленькі й не мають міцного коріння, з ними легко розпрощатись. А коли укоріняться — людина стає безпорадною перед власною нерозважливістю. Так само і добро. Поки твої набутки ще подібні до зеленого стебельця, їх легко відкинути, зруйнувати, але коли вони зміцніють, збагатяться життєвим досвідом, — то стануть могутнім корінням для твого серця на все життя.

Як ти розумієш слово «звичка»?

Визнач головну думку твору. Які власні звички ти вважаєш шкідливими? Що треба зробити, аби їх позбутися?

Чому, на твою думку, звички, набуті змалку, так важко викоринити в дорослому віці?

Чи всі людські звички бувають лише поганими? Які свої звички ти можеш назвати добрими і корисними?

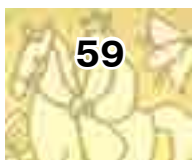
Творімо разом.

Оскільки *притча* — це історія, головну думку якої можна висловити одним реченням, спробуй зробити навпаки: придумай історію на тему одного прислів'я. Наприклад, такого: «Щоб рибку з'їсти, треба в воду лізти». Або сам знайди прислів'я, яке підкаже цікавий сюжет для притчі.

Прислів'я

- ◆ Не місце красить чоловіка, а чоловік місце.
- ◆ Праця чоловіка годує, а лінь марнує.
- ◆ Треба нахилиться, щоб з криниці води напиться.
- ◆ Як ручки зроблять, так ніжки сходять.
- ◆ Що вранці не зробиш, того ввечері не здогониш.

ТРЕБА НАХИЛИТИСЯ

Народна притча

Ішли двоє подорожніх та побачили на дорозі підкову. Один каже:

— Давай підніmemo цю підкову, продамо ковалеві і щось за ці гроші купимо!

— Буду я пусте підіймати! — відказав другий і копнув підкову ногою.

А той перший підняв підкову. Прийшли до коваля — він і продав її. Купив собі за гроші черешень, іде і непомітно кидає на дорогу по одній ягоді. А той другий подорожній відчув раптом великий голод. І став підбирати ті черешні з дороги та їсти.

Коли не стало черешень, той перший і питає в другого:

— Скільки разів ти нахилився по ті черешні?

— Не знаю. Разів, може, зо триста.

— Бачиш, не хотів ти один раз за підковою нагнутися, то мусив триста разів поклонитися.

Які слова із прочитаних притч ти випишеш окремо як «силу» — головну думку?

Прислів'я

- ◆ Сидить, надувається, три дні в чоботи взувається.
- ◆ Із лежі не буде одежі, а зі снання не буде коня.
- ◆ Хоч три дні не їсти, аби з печі не злізти.

Підсумовуємо прочитане

1. Хто навчав людей любити своїх ближніх і робити їм добро?
2. Як Григорій Сковорода називав головну думку твору?
3. До якої притчі підходить прислів'я: «Треба нахилитися, щоб із криниці води напиться»?

ВІДГАДКИ ДО ЗАГАДОК

с. 7. Небо і зірки.	с. 56. Колосок.
с. 25. Людина в дитинстві,
дорослому віці та
в старості.
Сонце.
Сонце і Місяць.	с. 79. Лебідь.
Ластівка.
с. 104. Ведмідь.
с. 106. Мороз.
с. 184. Книга.
Мова.
с. 53. Кіт.	

ЗМІСТ

До мого читача	3
Рідна мова. <i>Дмитро Павличко</i>	4

СВІТ НАРОДИВСЯ ДЛЯ МЕНЕ

Осіньне листя облітає. <i>Марія Чумарна</i>	6
Казки, міфи і легенди про творення світу	8
Коли не було з нащада світу. <i>Українська стародавня колядка</i>	9
Род-Вседержитель, Білобог і Чорнобог. <i>Давньоукраїнський міф</i>	10
Як виникло життя на Землі	11
Сотворення світу. З «Книги Буття» Старого Завіту	12
Думає сонце житом-пшеницею. <i>Микола Руденко</i>	16
Перекази та легенди рідного краю	17
Про велетів і майбутніх людей. <i>Переказ</i>	17
Лелеки. <i>Легенда</i>	17
Соловейко. <i>Легенда</i>	18
Звернення. <i>Дмитро Павличко</i>	19
Ну й гарно все придумав Бог! <i>Галина Кирпа</i>	20

Я НАРОДИВСЯ ДЛЯ СВІТУ

Перші люди на Землі	22
Про перших людей. <i>Із книги індіанців кіче «Пополь-Вух»</i>	23
Яйце-райце. <i>Українська народна казка</i>	26

Ти знаєш, що ти — людина? <i>Василь Симоненко</i>	34
Вислови про мову.....	35
Сила слова. <i>Народна притча</i>	36

Я СВІТУ У ПРИГОДІ СТАНУ

В казковім світі. <i>Марія Чумарна</i>	38
Які бувають казки	40
Ілля Муромець. <i>Українська народна казка</i>	41
Про бідного парубка й царівну. <i>Українська народна казка</i>	46
Ремесло царевича. <i>Українська народна казка</i>	54
Золота пшениця. <i>Українська народна казка</i>	55
Про самарянина. <i>Євангельська притча</i>	57
Годинникові колеса. <i>Літературна притча. Григорій Сковорода</i>	58
Корінь і стебло. <i>Народна притча</i>	58
Треба нахилитися. <i>Народна притча</i>	60

РОЗКАЖУ ВАМ БАЙКУ

Байка про байку. <i>Іван Франко</i>	62
Лисиця і ворона. <i>Байка. Езоп</i>	66
Хвалькувата муха. <i>Народна байка</i>	68
Муха і Бджола. <i>Байка. Леонід Глібов</i>	69
Про хвалькуватого Горобця. <i>Байка. Марія Чумарна</i>	70

МИ — ОДНІЄЇ КРОВІ

Пахне ліс осінній. <i>Мирослава Кулик</i>	72
Бабине літо. <i>Дмитро Чередниченко</i>	72
Гусенятко. <i>Оповідання. Микола Вінграновський</i>	73
Ґавеня і Соловей. <i>Василь Сухомлинський</i>	79
Ліс. <i>Богдан-Ігор Антонич</i>	80
Друже мій. <i>Оксана Сенатович</i>	80

КОЛИ ЩЕ НЕ БУЛО ПИСЬМА

Перші писемні знаки	82
Знамениті дари. За Геродотом	89
Як написали найпершого листа. <i>Ред'ярд Кіплінг</i>	82
Предметні листи	89
Найдавніші українські книги	90
Повчання дітям. <i>Князь Володимир Мономах</i>	91

Ярослав Мудрий. <i>Віктор Близнець</i>	92
Наша столиця — Київ. <i>Анатолій Григоруک</i>	93

ГЕРОЙСЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

Воєвода Дмитро. <i>Уривок. Володимир Малик</i>	97
Король Данило. <i>За Антоном Лотоцьким</i>	98
Гей, там на горі січ іде. <i>Українська народна пісня</i>	99
Запорозька Січ. <i>Марія Хоросницька</i>	100

З НОВИМ РОКОМ, З КОЛЯДОЮ!

Зимові свята	102
Перший сніг. <i>Платон Воронько</i>	103
Як дзвенять сніжинки. <i>Василь Сухомлинський</i>	103
Сипле, сипле, сипле сніг. <i>Марійка Підгірянка</i>	104
У лісі взимку. <i>Олександр Копиленко</i>	105
Колядуємо та віншуємо	107
Колядка	107
Посівання	107
Віншування	108

ФАНТАСТИЧНІ МАНДРІВКИ У СВІТІ ЧУДЕС І В КОСМОСІ

Новорічні дива	110
Блакитний птах. <i>Уривки з п'єси. Моріс Метерлінк</i>	110
Дід Мороз у підвалі. <i>Уривок із повісті «Чарівні окуляри».</i> <i>Всеволод Нестайко</i>	120
Біле ангелятко. <i>Марія Чумарна</i>	128
Подорожі і мандрівки	129
Як Іван до Сонця ходив. <i>Українська народна казка</i>	129
Зірка на ім'я Сонце. <i>З книги «Планета Земля»</i>	133
Український робінзон	134
Життя та дивовижні пригоди козака Миколи на безлюдному острові. <i>Уривок із повісті. Ігор Федів та Вал. Злотополець</i>	135
Пригоди Аліси в Дивокраї. <i>Уривки з повісті. Льюїс Керрол</i>	140
Маленький принц. <i>Уривки з повісті. Антуан де Сент-Екзюпері</i>	145
Про астероїди. <i>З «Енциклопедії»</i>	152
Про Місяць. <i>Жарт</i>	152
Стародавня астрономія. <i>Із книги «Найцікавіше про космос»</i>	153
Планета рожевого світанку. <i>Казка. Марія Чумарна</i>	154

Я не бував за дальніми морями. <i>Василь Симоненко</i>	161
Летючий корабель. <i>Анатолій Качан</i>	161

ЛІТЕРАТУРНЕ КОЛО

Улюблені письменники.....	164
Колись весною на Волині. <i>Леся Храплива</i>	164
Тішся, дитино, поки ще маленька. <i>Леся Українка</i>	168
Хотіла б я піснею стати. <i>Леся Українка</i>	169
Вже сонечко в море сіда... <i>Леся Українка</i>	170
Що воно там, за горою? <i>Уривок з повісті «Княгиня».</i> <i>Тарас Шевченко</i>	171
І досі сниться... <i>Тарас Шевченко</i>	174
Ой діброво, темний гаю! <i>Тарас Шевченко</i>	174
Лисичка і Рак. <i>Казка. Іван Франко</i>	176
Розвивайся, лозо, борзо. <i>Іван Франко</i>	177
Цвітуть бузки, садок біліє. <i>Максим Рильський</i>	178
Синові. <i>Максим Рильський</i>	178
Як Дуб із Вітровієм бився. <i>Уривок. Павло Тичина</i>	180
Веселий дощ. <i>Ліна Костенко</i>	182
Природа мудра. <i>Ліна Костенко</i>	182
Про мову. <i>Анатолій Камінчук</i>	184
Брат знаменитого воротаря. <i>Михайло Слабошпицький</i>	185
Мамине слово. <i>Дмитро Павличко</i>	192
Наш прапор. <i>Дмитро Павличко</i>	192
Пісня для всіх. <i>Анатолій Костецький</i>	193
Сама собою річка ця тече. <i>Микола Вінграновський</i>	193

Я – ТВОЯ КРОВИНКА, УКРАЇНО

З Україною в серці.....	196
Дорога історії. <i>Валерій Шевчук</i>	197
Рідний край. <i>Микола Чернявський</i>	198
Казка про рідний край. <i>Калмицька народна казка</i>	199
Усе моє, все зветься Україна. <i>Ліна Костенко</i>	201
Слова великих українців про рідну землю	201
Молитва за Україну. <i>Олександр Кониський</i>	202
Чого мене навчила читанка.....	203
Відгадки до загадок	204

Навчальне видання

ЧУМАРНА Марія Іванівна

ЛІТЕРАТУРНЕ ЧИТАННЯ

УКРАЇНСЬКА МОВА

Підручник для 4 класу
загальноосвітніх навчальних закладів

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактор *Любов Левчук*
Художники *Марія Михалюк, Ольга Золотник*
Обкладинка *Володимира Басалиги*
Комп'ютерна верстка *Галини Телев'як*
Художній редактор *Ростислав Крамар*
Технічний редактор *Оксана Чучук*

Підписано до друку 14.01.2015. Формат 70х100/16. Папір офсетний.
Гарнітура Pragmatica. Друк офсетний. Умовн. друк арк. 16,848. Умовн. фарбо-відб. 67,392.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352)52-06-07; 52-19-66; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com